

Ako kvapka vody putovala k smädnej margarétke...

Na nebi slniečko, pri slniečku mráčik. Malý a mäkučký ako perinka pre bábiky. Ale tak ako dieťaťko rastie, rástol aj mráčik. Len o niečo rýchlejšie. Už to nebol maznáčik slniečka, ale veľký a ťažký mrak. Aj slniečko mu radšej ustúpilo z cesty. Som starý a ťažký. Musím zo seba vypustiť vodu. Zrazu sa z oblohy začali spúšťať kvapky . Preháňali sa hore – dolu, z boka na bok sa prevaľovali... Šantili a tešili sa z toho, že tam dole na nich niekto čaká. Ja budem dobrá do polievky – zvolala malá parádnica. Ja zase poteším trávičku v záhrade – pridala sa ďalšia. A ja umyjem malého Jožka..., tak sa kvapky pretekali , ktorá bude užitočnejšia. Len jedna malá kvapôčka nevedela, pre koho by mohla byť osožná. Kde sa len podejem? Každá kamarátka už vie, čím bude. Smutne padala, padala a už sa chystala na pristátie. V tom zbadala na lúke poblednutú margarétku, ktorá z posledných síl obracala oči k mokrej oblohe, dúfajúc, že aj jej chorej od smädu sa ujde trocha vody. Keď ju malá kvapka zbadala, hneď sa rozhodla. Aj ja budem užitočná. Pomôžem margarétke. Veď skrášľuje lúku a lahodí ľudskému oku. Pomaly ako páperie padla do mäkkého objatia margarétky. Ďakujem – tíško šepli obidve. Margarétka za to, že si konečne ovlažila svoje lupienky a kvapka zase za to, že sa cítila užitočnou.

Vo svete to už tak chodí –
máme málo pitnej vody.
Málo jej je v lete v zime,
vôbec si ju nevážime.

Keby suché moria boli,
mali by sme veľa soli.
Na čo by nám bola soľ,
keby každý smädny bol.

Preto prosím, prosím všetkých
dospelých aj malé dietky.
Ak tu chceme šťastne žiť – naučme sa **VODU VÁŽIŤ!!!**